

Arrest

nr. 233 604 van 5 maart 2020
in de zaak RvV x / VIII

In zake: X
en haar kinderen
X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en haar kinderen X, X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 november 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. CALAMARO verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten. Zij is de moeder van de overige verzoekende partijen, die allen verklaren de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en minderjarig te zijn.

De eerste verzoekende partij dient op 30 april 2018 een verzoek in om internationale bescherming.

Op 5 oktober 2018 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 maart 2019 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekende partij. De eerste verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 10 september 2019 met nummer 225 962 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

Op 31 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 4 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinquies}). Dit is de bestreden beslissing die op 7 november 2019 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“REF: [...]

R.R. Nr.: [...] + 3 kind : [A.L., E., [...], Nigeria
[A.L., P., [...], Nigeria
[A.L., H., [...], Nigeria

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [O.]

voornaam : [P.U.]

geboortedatum : 15.08.1979

geboorteplaats : [B.C.]

nationaliteit : Nigeria

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2>, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/03/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 10/09/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de volgende exceptie aangaande het belang op:

"Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich op 11 december 2019 aanbood voor een afspraak in het kader van de voorbereiding van vrijwillige terugkeer. Een nieuwe afspraak werd vastgelegd op 15 januari 2019.

Zij geeft aldus aan vrijwillig gevolg te willen geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor zij niet aantoon wat het belang is bij een nietigverklaring van het thans bestreden bevel."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet haar bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij zich heeft aangeboden bij de gemeente waar zij verblijft om onder meer vragen te stellen aangaande een vrijwillige terugkeer. Uit een begeleidende mail van 22 november 2019, die tevens te vinden is in het administratief dossier, blijkt echter dat de eerste verzoekende partij meerdere vragen heeft, waaronder ook naar de beroepsmogelijkheden ten aanzien van de beslissing van 31 oktober 2019 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en welk effect verschillende procedures kunnen hebben op de uitvoering van het bestreden bevel. In het rechtsplegingsdossier kan geen datum voor vrijwillig vertrek gevonden worden, noch blijkt dat de verzoekende partijen afstand doen van hun beroep tegen de bestreden beslissing. Dergelijke houding wordt ook niet aangenomen op de terechtzitting van 5 februari 2020.

Bijgevolg blijkt dat huidig beroep nog steeds een nuttig effect kan sorteren voor de verzoekende partijen, waardoor zij dus hun belang bij huidig beroep behouden. De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Enig middel

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 – 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij stellen tevens dat er sprake is van machtsmisbruik, van een manifeste appreciatiefout en van een gebrek aan motivering.

3.1.1. Standpunt van de verzoekende partijen

De verzoekende partijen stellen dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, alsook stereotiep is, daar er enkel wordt verwezen naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Zij betogen dat het louter opnemen van de bewoordingen in artikel 7 van de Vreemdelingenwet onvoldoende is als een adequate motivering. Verder stellen zij tevens dat er volledig abstractie wordt gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat bij een bevel om het grondgebied te verlaten rekening gehouden dient te worden met het hoger belang van het kind, met het gezinsleven en met de gezondheidstoestand van de derdelander.

De verzoekende partijen wijzen op de drie minderjarige kinderen van de eerste verzoekende partij, waarvan één bijzonder onderwijs volgt en een ander een operatie moet ondergaan. Bovendien stellen zij dat – per definitie – er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven aan minderjarigen. Tevens wordt erop gewezen dat het derde minderjarige kind van de eerste verzoekende partij een jongen betreft, en geen meisje zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven.

De verzoekende partijen zijn van oordeel dat de bestreden beslissing wordt genomen ten aanzien van vier personen, waarvan drie minderjarige kinderen, terwijl een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden afgegeven aan minderjarigen, waardoor de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Zij adstrueren hun enig middel als volgt:

“Attendu qu'en ce qui concerne la requérante, il convient de constater que la décision attaquée manque de motivation en ce que celle-ci est tout à fait stéréotypée puisque le seul élément qu'elle contienne est une référence à l'article 7 de la loi du 15.12.1980 .

Attendu que répéter le texte de l'article 7, et seulement cela , ne peut en aucun cas constituer une motivation suffisante ou adéquate d'une décision administrative.

Qu'en effet la référence à l'article 7 de la loi représente un cadre général et équivaut à une absence de motivation .

Attendu que la partie adverse a , en plus ,fait totalement abstraction de l'article 74/13 de la même loi selon lequel elle doit, lors d'une décision d'éloignement (OQT) tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné .

Que ces deux éléments indiquent que la décision attaquée est dénuée de motivation puisque 'elle fait abstraction du fait que la requérante a la charge de trois enfants dont l'un fréquente une école spéciale –[A.L.E.] - et qu'un autre – [A.L.P.] -doit subir une opération prévue le 18.02.2010.- voir Doc joints au présent recours -

En ce qui concerne les enfants , la décision est manifestement dépourvue de motivation en ce que la partie adverse n'a pas tenu compte qu'il s'agit d'enfants mineurs d'âge auxquels , par définition , un ordre de quitter le territoire ne peut être délivré

Que la partie adverse s'est abstenue de demander à la requérante de reconduire ses enfants

Attendu que le troisième enfant de la requérante est un garçon et non une fille comme indiqué sur la décision attaquée .

Attendu que s'agissant d'une seule décision visant quatre personnes dont trois sont mineurs d'âge, la nullité doit atteindre la décision dans son ensemble sur le seul argument que la partie adverse ne pouvait pas viser un mineur d'âge dans une décision de refoulement."

3.1.2. Standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt op het middel van de verzoekende partijen:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 52/3 §1 van de vreemdelingenwet en op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Er werd gemotiveerd dat de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen d.d. 26 maart 2019 een negatieve beslissing inzake het verzoek tot internationale bescherming heeft genomen en dat het daartegen ingediende beroep verworpen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Artikel 52/3 §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden."

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, werd artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet veronachtzaamd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat er een onderzoek gevoerd werd naar de elementen vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De afweging die gemaakt werd luidt als volgt:

“Hoger belang van het kind: betrokkene verklaart 3 minderjarige kinderen te hebben in België. Het is in het belang van de kinderen om bij hun moeder te blijven.

Gezins- en familieleven: betrokkene verklaart geen gezins- of familieleven te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaart getraumatiseerd te zijn (slachtoffer mensenhandel – prostitutie). Betrokkene diende een aanvraag 9bis in die negatief werd afgesloten. Haar bovenvermelde problemen werden behandeld bij deze negatief afgesloten aanvraag 9bis.”

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat op 31 oktober 2019 de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 5 oktober 2018, onontvankelijk werd verklaard. Hierin werd onder meer uitgebreid ingegaan op de bewering van verzoekster dat zij slachtoffer was van mensenhandel, dat zij bijna 20 jaar geleden uit Nigeria is vertrokken en op artikel 8 EVRM. Ook werd uitgebreid gemotiveerd omtrent de aangehaalde gezondheidsproblemen van twee kindjes en de scholing van haar kinderen. Die elementen werden niet beschouwd als omstandigheden die haar zouden verhinderen tijdelijk terug te keren naar haar herkomstland. Ook thans toont zij niet aan dat diezelfde elementen haar één maand later wel verhinderen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.1.3. Beoordeling van het middel

De in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er wordt tevens gemotiveerd dat de eerste verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Aldus worden niet enkel de bewoordingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet geciteerd, maar wordt deze bepaling toegepast op de situatie van de eerste verzoekende partij. De eerste verzoekende partij betwist bovendien niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.1. Waar de verzoekende partijen de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseren voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cfr.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen stellen immers dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de minister rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partijen en met name hetgeen bepaald wordt in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en tevens in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

De verzoekende partijen kunnen worden gevolgd dat *in casu* in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit kan echter niet automatisch leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De eerste verzoekende partij stelt immers dat er geen rekening is gehouden met haar gezinssituatie, met name met haar minderjarige kinderen.

De Raad dient vooreerst vast te stellen dat – hoewel de bestreden beslissing niet wordt afgegeven in hoofde van de minderjarige kinderen – de minderjarige kinderen van de eerste verzoekende partij wel bovenaan in de bestreden beslissing worden vermeld. Gelet op het feit dat de minderjarige kinderen *in casu* niet over een eigen verblijfsrecht of -machtiging beschikken, is het niet kennelijk onredelijk dat zij het verblijfsstatuut van hun moeder, de eerste verzoekende partij, volgen. Het loutere feit dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen in hoofde van de minderjarige kinderen, doet hieraan geen afbreuk. Zoals de verzoekende partijen immers zelf aangeven, kan een dergelijke beslissing niet in hoofde van een minderjarige genomen worden. Aldus tonen de verzoekende partijen hun belang niet aan bij hun kritiek op het feit dat de minderjarige kinderen geen aparte beslissingen hebben ontvangen.

Daar de minderjarige kinderen worden geacht hun moeder te volgen, is er geen probleem met het gezinsleven van de verzoekende partijen, daar zij niet van elkaar gescheiden worden.

Verder beroepen de verzoekende partijen zich op het buitengewoon onderwijs dat één van de kinderen volgt, alsook op de gezondheidstoestand van één van de andere kinderen. De verzoekende partijen kunnen echter niet zomaar stellen dat met deze specifieke omstandigheden bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de eerste verzoekende partij op 5 oktober 2018 een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 31 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 8 november 2019 ter kennis gebracht aan de eerste verzoekende partij. In deze beslissing wordt onder andere het volgende gesteld:

“Betrokkene beweert dat haar kinderen, geboren buiten het huwelijk, gediscrimineerd zullen worden in Nigeria, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor

te leggen. De loutere vermelding dat haar kinderen gediscrimineerd zullen worden in Nigeria volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verwijst verder naar het feit dat twee van haar kinderen, [E.] en [P.], gezondheidsproblemen hebben. Zo verliep de geboorte van [P.] met ernstige complicaties waardoor hij zuurstoftekort had tijdens de bevalling, wat dan weer leidde tot spierspanning regulatieproblemen. [E.] heeft een verstandelijke beperking en autismespectrumstoornis. Ondanks het feit dat deze gezondheidsproblemen van de kinderen vast staat, kan dit element toch niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid en wel om volgende redenen: vooreerst blijkt niet uit de voorgelegde medische getuigschriften dat [P.] omwille van zijn medische problematiek niet zou kunnen reizen. Ook dient er opgemerkt te worden dat de meest recente voorgelegde medische getuigschriften van het AZDIEST dateren van respectievelijk 14.08.2018, 24.08.2018 en 12.09.2018. Ondanks het feit dat betrokkene onderhavige aanvraag heeft geactualiseerd op 12.02.2019, heeft zij nagelaten om recente medische getuigschriften voor te leggen of toe te voegen. Zodoende toont betrokkene niet aan dat haar zoon, [P.], momenteel nog steeds medische behandeling en/of opvolging nodig heeft. Ook voor [E.] geldt dat betrokkene geen recente medische getuigschriften voorlegt waaruit blijkt dat het kind niet kan reizen en dat het kind momenteel nog steeds medische behandeling en/of opvolging nodig heeft.

Verder haalt betrokkene de scholing van de kinderen aan. Voor wat betreft de scholing van [P.] verwijst betrokkene naar brieven van zijn leerkrachten en de zorgcoördinator waaruit blijkt dat hij een ontwikkelingsachterstand heeft ten aanzien van de andere kinderen in zijn klas. Dit kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, ondanks het feit dat [P.] een ontwikkelingsachterstand zou hebben, was hij voor het schooljaar 2018-2019 ingeschreven in het reguliere basisonderwijs en ging hij naar het tweede leerjaar, het leerjaar waar hij gezien zijn leeftijd zou moeten zitten. Betrokkene toont niet aan dat een scholing voor Perez niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Voor wat betreft [E.], stelt betrokkene dat hij buitengewoon onderwijs dient te volgen en dat hij in Nigeria geen specifieke begeleiding zal krijgen en ook geen aangepast onderwijs kan volgen. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat een specifiek of buitengewoon onderwijs niet kan verkregen worden in Nigeria. De bewering dat de leerkrachten in Nigeria onvoldoende kennis van het autismespectrumstoornis zouden hebben, kan evenmin aanvaard worden. Het recht op onderwijs strekt er immers niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen, evenmin kan uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Voor wat betreft de bewering dat de kinderen hun schooljaar zouden moeten onderbreken voor een onbepaalde periode en dat zij, ingeval van een langdurige periode, mogelijk een schooljaar zullen verliezen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene wist dat de scholing van [E.] en [P.] plaatsvond in precair verblijf (tijdens de asielprocedure) en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Zij was er van op de hoogte dat, indien de beslissing inzake haar asielaanvraag negatief zou zijn, zij en haar kinderen het land dienden te verlaten.

Tot slot kan ook het argument dat de kinderen altijd Nederlandstalig onderwijs hebben gevolgd en bijgevolg geen Engels kunnen schrijven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Er dient verwezen te worden naar de diverse brieven van leerkrachten en/of zorgcoördinator waaruit blijkt dat de kinderen (iets) beter het Engels beheren dan het Nederlands. Ook dient er gesteld te worden dat betrokkene niet aantoont dat de kinderen een zodanige taalachterstand zouden hebben dat zij niet zouden kunnen aansluiten op school. Temeer daar uit één van de bijgevoegde stukken blijkt dat betrokkene Nederlands spreekt maar dat er thuis, dus in privésfeer, Engels wordt gepraat.

Wat de verwijzing naar een studie van de Rijksuniversiteit van Groningen betreft, dient er gesteld te worden dat deze studie betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat de psyché van haar kinderen geschaad worden.

Het feit dat deze studie een algemene situatie beschrijft volstaat niet om te staven dat elk kind psychische schade zal ondervinden indien het, samen met zijn of haar wettelijke vertegenwoordiger(s), dient terug te keren naar het land van herkomst of naar het land van waar het de nationaliteit bezit."

Aldus is op 31 oktober 2019, vijf dagen voor het nemen van de huidige bestreden beslissing, uitgebreid gemotiveerd aangaande de minderjarige kinderen van de eerste verzoekende partij. Er wordt tevens uitgebreid ingegaan op het schoollopen en de gezondheidstoestand van de kinderen. De beslissing van 31 oktober 2019 werd niet aangevochten en is ondertussen definitief in het rechtsverkeer. Er blijkt dan ook geenszins dat de gemachtigde van de minister deze motieven integraal had moeten overnemen in de huidige bestreden beslissing, nu blijkt dat de eerste verzoekende partij ook van de beslissing van 31

oktober 2019 op de hoogte werd gebracht, namelijk op 8 november 2019. Uit het geheel van de elementen in het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister, bij het nemen van het bestreden bevel, rekening heeft gehouden met de minderjarige kinderen en hun belangen. Het loutere feit dat deze motieven niet integraal herhaald zijn in de huidige bestreden beslissing, doen aan deze vaststelling geen afbreuk. Bovendien betwisten de verzoekende partijen deze motieven niet.

Wat betreft de voorziene operatie voor het minderjarige kind P.A.L. op 18 februari 2020, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen de mogelijkheid hebben om zich te beroepen op artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet om de termijn voor vrijwillig vertrek te laten verlengen. Deze bepaling luidt als volgt:

“[...]

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.”

Aldus is, zoals wordt voorgeschreven in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, bij het nemen van het bestreden bevel rekening gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partijen en met het hoger belang van de minderjarige kinderen. Wat betreft de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij zelf, wijst de Raad erop dat in het verzoekschrift niet wordt betoogd dat de eerste verzoekende partij enige gezondheidsproblemen heeft. Bovendien kan hier opnieuw verwezen worden naar de beslissing van de gemachtigde van de minister van 31 oktober 2019 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarin ook het volgende wordt gemotiveerd: *“Vervolgens verwijst betrokkene naar het feit dat zij psychologische problemen zou hebben. Zij verklaart dat zij psychologische begeleiding krijgt in België en dat zij in Nigeria onvoldoende psychologische begeleiding zal kunnen krijgen. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat de voorgelegde medische getuigschriften allen afkomstig zijn uit Nederland en opgesteld in respectievelijk 2009, 2010, 2012 en 2013. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij momenteel nog psychologische begeleiding krijgt of nodig heeft. Meer zelfs betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij ooit in België psychologische begeleiding heeft gehad. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”*

Gelet op het voorgaande, kan de kritiek van de verzoekende partijen aangaande de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet gevolgd worden. Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Tevens tonen zij geen manifeste appreciatiefout aan. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.2. Voor zover de verzoekende partijen stellen dat er sprake is van machtsmisbruik, wijst de Raad erop dat uit het voorgaande geenszins blijkt dat de verwerende partij haar bevoegdheid heeft overschreden met het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien laten de verzoekende partijen na om het voorgehouden machtsmisbruik verder te concretiseren. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

3.1.3.3. De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel ontwikkeld.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de eerste verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de eerste verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS